مضمون اساسی شعر پروین زندگی دشوار محرومان زحمتکش جامعه ایرانی است. قطعات کوتاه

از حیث حجم و بسیار بلند از لحاظ معنی که هر سطرش فریاد است در آتش، می‌گریاند و می‌گریاند.

و بنیاد بیداد و نابرابری اجتماعی را می‌کوبد و می‌خواهد ویران کند. اما از چه راهی؟ هنوز برای خود معلوم

نیست.

شعر پروین اعتصامی توصیفی و تابلوئی است. بیان دقیق و سرشار از محبت که انسان را

وادار می‌کند ~~[illegible]~~ پرسوناژهای او را دوست بدارد و بخواهد به آنها کمک کند.

«کودک یتیم»، «اندوه فقیر»، «لانهٔ خوشه‌چین»، «گوهر و سنگ» و ده‌ها قطعهٔ دیگر، تجسم انواع کارهایی

که گمنامان جامعه انجام می‌دهند و توصیف حالات پسیکولوژیک آنها، بیان روشن و گویا است،

که گاهی تا حرکات دست و صورت و چهرهٔ آنها را می‌بینیم، بی آنکه شاعر در این باره چیزی بگوید،

و آهنگ صدایشان را می‌شنویم و این از استادی پروین است

[illegible]